

Владислав Івченко

Письменник, журналіст.

Володар літературних премій та переможець письменницьких конкурсів, зокрема з оповіданням «Стоїмо» переміг у конкурсі «Новела по-українськи».

Почав писати у 1998-у році й на сьогодні є автором 16-и виданих книг.

Випадок у поїзді

– Доброго дня.

Ельза зайшла до купе, коли поїзд уже рушив. В лівій руці тримала малюка, правою запихала на багажну полицю складений візок. На нижній полиці сиділи чоловік та жінка років за п'ятдесят, здається, трохи напідпитку.

– Васю, допоможи, чого ти сидиш?

– Не треба, я сама.

– Та зараз...

Васі було років п'ятдесят. У м'ятому костюмі він почувався помітно незручно. Підвівся допомогти, але встиг лише торкнутися складеного візочка, який Ельза вже запхала.

– Треба просити, а то так вони нічого не бачать.

Вася хотів щось сказати у своє виправдання, але не наважився.

– Все добре.

Ельза сіла на полицю навпроти, змінила руку під немовлям, яке спокійно посапувало. Жінка з цікавістю роздивлялася і Ельзу і дитину.

– І скільки це вам?

– Два місяці.

– І вже мандруєте! А ми свою доньку до року нікому не показували, не те щоб повезти! Ну бо віркти можуть.

Ельза кивнула.

– А де це ваш тато?

Ельза не звикла до особистих питань, від незнайомих людей, здивовано подивилася на жінку і аж трохи розгубилася від її доброзичливої

посмішки.

– Тато зайнятий.

– О, вони всі зайняті. У нас у доньки чоловік в Чехії на заробітках, так приїздить, онука його не впізнає.

Ельза кивнула і зробила вигляд, що занурилася в телефон. Та мовчання тривало не довго.

– Він, мабуть, одружений?

– Що?

– Обіцяв, що піде від жінки і не пішов? Так?

Ельза здивовано подивилася на жінку, а та хитро підморгнула.

– Я ж помітила, що обручки немає.

– Я просто...

– У мене з племінницею так само. Обіцяв розлучитися, обманив, вона народила і кому тепер потрібна з причепом? Вона то і гарна подивитися, але ж чужа дитина...

Жінка подивилася на немовля і сумно зітхнула.

Ельза розгубилася, а жінка кивнула на дитину:

– Донька чи син?

– Син.

– Не пощастило. Ще з донькою можуть узяти, а з сином – ніколи.

– І пацану батя потрібен.

Вася чогось втрутився в розмову, але отримав від дружини такий погляд, що аж закахикався і вийшов покурити в тамбурі.

– Так, сину батько потрібен.
Жінка строго подивилася на Ельзу.
– Та вже якось обійдемося.
– А ти б малого бабусі залишила. Без причепа легше життя влаштувати.
Ельза закліпала очима, вона не знала чи гніватися, чи сміятися.
– Грошами хоч допомагає?
– Хто?
– Ну той, обманщик.
– Який?
– І грошей не дає! А ти полякай! Скажи, що прийдеш на роботу або додому, скандал влаштуєш!
– Ви про що?
– Та ти не соромся! Дитину склепати зміг, а гроші давати не хочеться? Хіба ж там можна? Він хоч при грошах, папаша той?
– Слухайте, у нас немає батька.
Жінка здивовано подивилася на Ельзу, а потім схопилася долонею за рот.
– Помер? У мене батько помер, коли мені три роки було. Втопився на рибалці, п'яний.
– Ніхто не помер! Просто немає.
– То ти без чоловіка народила?
– Чоловік для пологів не потрібен.
Жінка подивилася на Ельзу ледь не зі сльозами на очах.
– Бідося моя.
– Хто?
– Та ти ж. Не змогла знайти мужика собі так? То оце вирішила матір'ю-одиначкою бути?
– Просто матір'ю.
– Важко це. Мабуть, квартиру у Києві знімаєш?
– Знімаю.
– Дорога ж квартири! Будеш до батьків переїздити?
– Ні.
– А платити ж за квартиру як?
– Я заробляю.
– Як заробляєш? Ти ж в декреті?
– Я на місяць відпустку узяла, зараз вже працюю.
– А дитина?
– З нянею.
– А на няню де гроші брати?
– Заробляю і на няню.
– Сама? Та де це б ти стільки заробляла?
Жінка недовіркою подивилася на Ельзу, потім закивала.
– Батьки допомагають?
– Вони в мене пенсіонери.

– А чого б ото бабусі не приїхати і не доглядати онука?
– Бабуся у віці, їй важко. То краще ми у гості приїдемо.
– А годуєш ти як?
– На роботі згіджую, ставлю в холодильник, потім няня згодовує. Ну і суміші.
– Та хіба ж так можна? Дитинка має цицю знати!
– Дитина знає, просто не цілодобово.
– І чого ото на роботу так рано виходити? Я у декреті вісім років просиділа. Спочатку за Алінкою, потім за Стасіком. Матері з дітьми треба бути.
– Заробляти теж треба.
– Це мужик має заробити. Завдання жінки – знайти собі мужика.
– А якщо не знайшовся?
– Значить погано шукала, перебирала харчами. Воно ото носом крутити не треба, пожити, а там вже якось притреться.
– І як у вас, притерлося?
– А що у мене? Он двадцять років шлюб у було. Я цілого гусака з яблуками запекла.
– Кохаєте один одного?
– Та ну до чого тут? Просто мужик має бути, щоб нормальна родина: тато, мама, діти.
До купе зайшов чоловік років тридцяти з переноскою, в якій сидів річний малюк.
– О, та тут у нас цілий дитсадок!
Чоловік присів на полицю, витер піт.
– Запізнювався, вскочив у останній вагон, пішки через весь поїзд ішов.
Малюк меланхолійно жував соску і дивився у вікно.
– А мама ваша де?
Жінка з підозрою дивилася на новоприбулого.
– Працює.
– Працює?
– Так. Ми вирішили, що я в декрет піду.
– Що?
Жінка скривилася і закліпала очима.
– У дружини дуже добре ішла кар'єра, і так на півроку випала через вагітність, тепер надолужує.
– А ти?
– А я з дитиною.
– Сидиш вдома?
– Сиджу.
– І ти погодився?

– А чому ні? Можна було б нянечку найняти, але я хочу проводити більше часу з дитиною.

– Ти розумієш, що дружина тебе не поважатиме? Чоловік здивовано подивився.

– Жінки не поважають чоловіків, які сидять вдома. Це ж бабська робота – виховувати дітей.

– Це батьківська робота. І ми так вирішили.

– Але це не правильно!

– Слухайте, правильно це так, як вирішують для себе люди.

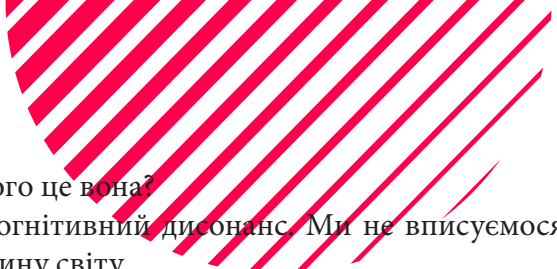
– Ні не так, бо люди всякого можуть навирішувати! Треба, щоб по правилах було, як заведено! А ви на це все плюєте!

– Будь ласка, не кричить, дитина спить.

Жінка з роздратуванням подивилася на Ельзу.

– Ви як наче подуріли всі! Ця добровільно в одиначки подалася, цей в декрет пішов, наче прибитий! Куди світ котиться? І діти ж в вас такі будуть!

Жінка підхопилася і вибігла з купе. Чоловік здивовано подивився їй услід.

– Чого це вона?

– Когнітивний дисонанс. Ми не вписуємося в її картину світу.

– Просто ж світ змінюється.

– А ось це не вписується найбільше.

– Доведеться визнати це.

– Здається, вона вже стала на шлях визнання, просто зараз в неї заперечення.

Вони зайнялися кожен своєю дитиною, за деякий час жінка повернулася в купе. Разом з Васею. Полізли на верхні полиці.

– Та живіть, як хочете!

За деякий час сказала жінка. А вже коли вони з Васею виходили, то здивувала:

– Може ви і праві.

Владислав Івченко «Випадок у поїзді»

**ПОЧУТИ
ОДНЕ
ОДНОГО**

